

zaplatiti 40% pohledávky v šesti lhůtách tříměsíčních, měl ihned vyrovnati dne 4. prosince 1930 tři kvoty 40%. Zaplatil čtyři kvoty, avšak teprve 14. února 1931. Toto zaplacení splatných kvot stalo se tedy opožděně, a nikoli včas a proto obživla nejen pohledávka 520 Kč 20 h v původní výši, nýbrž i pohledávka zažalovaná, ovšem po srážce splátek na ni již učiněných.

Čís. 12797.

Při výběru znalců není soud vázán návrhy stran.

Informování znalce před výslechem jen jednou stranou není přípustné.

Není zaviněním právního zástupce, zavazujícím ho k odškodnění zmocnitele za prohraný spor, nenavrhl-li za znalce osobu zmocnitelem mu označenou a neuvědomil-li ho zavčas o osobě ustanoveného znalce.

(Rozh. ze dne 9. září 1933, Rv I 201/32.)

Adolf P. vedl spor s firmou A. o zaplacení za pokusy s odstraněním kamene z kotlů. Spor, v němž ho zastupoval Dr. F., Adolf P. prosoudil. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se Adolf P. na Dr. F-ovi náhrady škody, ježto prý žalovaný proti výslovnému žalobcovu příkazu, aby za znalce navrhl ing. J-a, navrhl ing. J-a jen za svědka a soudem pak byl určen jiný znalec. Dále spatřoval žalobce zavinění žalovaného v tom, že žalovaný, ač ho žalobce o to žádal, neoznámil mu jméno a adresu znalce ustanoveného soudem, takže ho žalobce nemohl o svém vynálezu osobně informovati. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: I kdyby bylo pravdou, že žalobce dal příkaz žalovanému, by za znalce navrhl určitého odborníka, t. j. ing. J-a, přece by nebylo lze z tohoto jediného důvodu uznati žalobní nárok za opodstatněný, poněvadž schází veškeren podklad pro to, že zavinění to bylo v příčinné souvislosti s tím, že žalobce spor prohrál a tím škodu na majetku utrpěl. Podle § 351 c. ř. s. má soud strany o osobě znalců jen slyšení, není však jejich návrhem vázán a ustanovuje znalce samostatně bez ohledu k návrhům stran, při čemž má jen přihlížeti ke znalcům, kteří jsou pro posudky žádaného způsobu veřejně zřízení. Žalovaný popírá, že ho žalobce žádal, by ho o osobě ustanoveného znalce včas uvědomil. Než, i kdyby tomu tak bylo, schází i tu příčinná souvislost mezi tvrzeným zaviněním žalovaného a domnělou škodou. Odvolatel míní, že škoda ze zanedbání toho povstala mu tím, že nemohl před slyšením znalce u soudu znalce podrobně informovati, což prý nijak není zakázáno, naopak prý soud ve většině případů to žádá. Odvolatel při tom zamlčuje, že, žádá-li soud, by se znalec před výslechem na místě informoval, má se tak státi s vědomím odpůrce, tak aby obě strany měly možnost znalce o svém stanovisku informovati, že však je vyloučeno, by soud připustil informování znalce jen jednou stranou bez souhlasu druhé strany. Ostatně byl žalobce výslechu znalce u soudu přítomen a měl možnost ještě při roku tom svým právním zástupcem žá-

dati, by rok ku provedení důkazu byl odročen za účelem zevrubnější informace znalce o předmětu posudku, neb aspoň aby znalci byla dána lhůta ku podání písemného posudku po předchozí zevrubnější informaci stranami.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalobce napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.), jež spatřuje v tom, že prý nelze říci, že soud při volbě znalce není vázán návrhem stran, jak napadený rozsudek uvádí. V tom směru dovolatel nemá pravdu, neboť podle § 351 c. ř. s. má soud vždy, mimo případy spěšné, vyslechnouti strany předem o osobě znalce. Není však vázán návrhem stran o jich osobě, má však vzítí zřetel ke znalcům, kteří jsou k podávání dobrozdání veřejně ustanoveni. V té příčině uvádějí motivy k § 351 c. ř. s., že v systému procesním, v němž platí zásada volného hodnocení prostředků průvodních, jako v platném soudním řádu, jsou znalci povoláni, by soudce podporovali při hodnocení určitého skutkového děje. Jako musí býti zůstaveno soudu uvážiti, zda jest potřebí ke zhodnocení děje výslechu znalců, musí mu též býti ponechána volba znalců, jichž potřebuje k podpoře, jakož i rozhodnutí, zda potřebuje jednoho či více znalců. Při tom soudce vezme podle možnosti ohled na návrhy, které strany učiní o osobách, jež mají býti za znalce přibrány, jakož i jejich počtu, a budou jejich návrhy pro soudce tím cennější, spočívají-li na dohodě stran. Nebylo by však, jak motivy dále uvádějí, odůvodněno, by stranám byl přiznán vliv dále sahající a by rozhodnutí soudcovo bylo podřízeno vůli stran. Z toho je zřejmo, že není soud návrhem stran při výběru znalce vázán, tím méně jest však vázán návrhem jen jedné strany. Z pouhé možnosti, že by soud byl snad jmenoval za znalce inž. J-a, kdyby ho byl zástupce žalobcův Dr. F. za znalce navrhl, nelze ještě vyvozovati zodpovědnost Dr. F-a za nepříznivé pro žalobce dobrozdání a za nepříznivý rozsudek, když inž. J-a nenavrhl za znalce, nýbrž jen za znaleckého svědka. Není zde příčinné spojitosti mezi tvrzeným opomenutím dr. F-a a mezi rozsudkem zamítajícím žalobu, neboť nelze zjistiti, že by rozsudek byl vypadl příznivě pro žalobce, kdyby byl býval za znalce žalovaným navržen právě inž. J., vždyť není jisto ani to, že by byl podal posudek pro žalobce příznivý a že by soudce se byl posudkem tím také řídil. Není proto podán důkaz, že škodu žalobcovu, kterou utrpěl ztrátou sporu, zavinil Dr. F. Rovněž neobstojí další důvod žalobní, že prý Dr. F. nezpravil žalobce zavčas o osobě ustanoveného znalce, aby ho byl mohl před podáním posudku řádně informovati. Informování znalce jen jednou stranou není ani přípustné, jak již správně odůvodnil odvolací soud; mimo to měl žalobce možnost znalce informovati a dotázky naň klásti při ústním líčení rozepře. Neučinil-li tak, nemůže vinu svalovati na svého zástupce.